

l: 2 is ge-
dienst van
anbidding;
n de Kerk
er, in wiens
men veilig

et „lied van
varen het:
dt de rust
van Gods
m van ge-
t!

enkomst

n gezellige
onder aan
„opgeleg-
kte of af-
en, zoeken
aar op. De
noeting in
een nood!
er te zien,
e thee met
dijke gast-
at gaat de
grootte,

de dag

oud — de
lderblauwe
le frissche

ds de stad
m. Straks
en in IJ-
an. Ze ko-
typeeren:
t het land
rokken de
en te gaan
n eenmaal
lad kende,
ds de stad
ndere stad
n, de stad

uur. Maar
e menigte.
om even
or gevend
roeders en
derland al
uwe Kerk
u een dui-
lt. En al-
de — on-
de vroege
duizenden.
Kerk. Tot
nog wach-
tentbewo-
roep uit:
allen hier
taan met
zaal. Die
n! Het is
ar we ho-
" En dan
opgepropt

nnen, een

oor alleen
raken van
den ze nu
wordt de
rijm a-
ieuwen
r k, voor
er heil-
alles, alles
vij elkaar
ook van-
men ope-
ging heeft
etie heeft
Maar zoo
open van-
arin iets
k — van
anbidding
ed en die
r verstik-
viseur uit
eefte hoo-
schen Uw
belijdenis-
onze ker-
die durft

ook zeggen, dat hier in Kampen de katholieke kerk openbaar wordt tegenover het kerkverwoestend sectarisme.

Zoo wandelen we dus naar de kerk.

Temidden der broeders. Heel gewone mensen. Heelemaal geen cultuurzoekers. Ze zijn alleen maar kerkmensen. De blijdschap straalt van hun gezichten. We kennen elkaar zoo langzamerhand. We weten immers alles van elkaars strijd en smart, maar ook van elkaars dank en vreugde over Gods groote daden. Ja, we gaan samen naar het feest.

En daar zitten ze: de oude getrouwen: prof. Greijdanus en ds Post, en vele anderen, hoe ook verschillend toch semper idem. Daar zitten ze: de trouwe strijders op eenzame posten. Met geringe kracht begonnen ze den strijd om de kerk in eigen kring. En met de verbeterde halsstarrigheid van het gevangen zijn door Gods woord, van het zien van Gods lichten: de toekomst en van de verlossing uit machteloosheid en doelloos protest tot de vrijheid van te mogen doen wat moet, hielden ze vol.

Ja, daar zitten ze en ze wachten op het feest.

IN DE NIEUWE KERK

De kerk is in feesttoel.

Wat een bloemen. En wat zijn ze smaakvol geschikt. Eén kleurige weelde.

Aan officieel vertoon is — gelukkig — een ontstellende leemte. Geen groene tafel omkranst met breede fauteuils, gevuld met deftige, zelfbewuste Curatoren. Wel zien we een paar veldpredikers in hun mooie pakje, de een wat slanker dan de andere. Alleen de Senaat der studenten komt plechtig binnen, verwelkomd door een eerbiedig van haar zetels verrijzende menigte, die, na den eersten regel, het Corpslied met afwisselend succes ten gehore tracht te brengen. Van de professoren zit alleen prof. Greijdanus onder de menigte. Prof. Veenhof is naar de tent en prof. Deddens, getooid met den mooien rectoraketen beklimt den kansel.

We mogen zingen Ps. 150:1 en 2. Klaar en blij schalt de jubel door de kerk, geladen met de doorleefde dankbaarheid. In het gebed en het gekozen Schriftgedeelte — een deel van Deuteronomium 32 — wordt reeds dadelijk de aandacht gevestigd op Gods bemoeienis met Nederland. Dat is heerlijk. We weten het: hier is geen sectarisch bedrijf gaande. Neen, hier is een volk, dat zich tot eigen groote verbazing en in diepen ootmoed kerk van Jezus Christus weet in Nederland en dat nu naar God, zijn God, gaat voor het gansche Nederlandsche volk en Hem antwoordt op Diens woord en werk, dat Hij aan Nederland spreekt en doet.

En dan komt

DE REDE VAN PROF. DEDDENS

aldus:

Ik zal den Naam des Heeren uitroepen: geeft onzen God grootheid.

Deut. 32:3.

U, die hier saamgekomen zijt van heinde en ver, uit alle deelen van ons land, 't zij de afstand hierheen voor U maar kort was, 't zij U de reis aanvaardt hebt uren vóór het aanbreken van den dag — U allen roep ik een hartelijk welkom toe. Uw presentie aan deze plaats getuigt van Uw meeleven en Uw liefde, ze kroont opnieuw onzen Schooldag als een hoogtepunt in ons kerkelijk gemeenschapsleven. 't Is of de vreugdevolle dankbaarheid voor het verleden zich met onze verwachting voor de toekomst in dezen dag samen-trekt, waarop wij één van zin, wij één in diepe erken- telijkheid en afhankelijkheid ons scharen rondom onze Theologische Hoogeschool.

Rondom haar?

Neen, eerst en bovenal om den Troon der genade. Immers, deze School is niet in de eerste plaats onze School, maar de School des Heeren, een planting van Zijn hand. Ware dat niet zoo, ze ware reeds lang vergaan.

Ziet op haar instandhouding: ik heb U maar enkele jaartallen te noemen, en voor Uw herinnering herleven de tijden, waarin haar lot als Op- leidingsschool der Kerken bezegeld scheen: 1893, 1899, 1902, 1944—45; zij was sinds lang ondergegaan, ten ware de Heere.....

Ziet op haar stoffelijk bestaan: ze heeft tot hiertoe niet geleefd uit rijke fondsen of legaten van tonnen gouds, maar uit de hand des Heeren, die de harten van Zijn volk bewoog, en bij het slinken van het getal menselijke gevers, heeft Hij Zijn hand wijder geopend: thans een getal onderwijskrachten, grooter dan dit te voren, en waar wederrechtelijk onze gebouwen ons onthouden zijn, een huisvesting, als we ons niet hadden durven droomen.

Ziet op haar arbeid: ze werkte haar taak af door de gaven, de toewijding van de Curatoren, Hoog- leeraren, Lectoren, Studenten, leden van het Stich- tingsbestuur, die de God der geesten ons gaf.

Ziet op den wortel van haar leven: ze trok haar sappen en kweekte haar vruchten niet uit den bodem van menselijke wijsheid, maar alleen uit den grond der Openbaring van den Alwijzen, Ge- trouwen, Levenden God der Schriften.

Daarom: Ik zal den Naam des Hee- ren uitroepen: geeft onzen God grootheid!

De Naam des Heeren, de deugden van den God des Verbonds, den Onveranderlijke in liefde, trouw en genade, die blijft, die Hij is, omdat Hij eeuwig Zichzelf is!

Het heeft Hem behaagd, te bewaren Zijn School, want het heeft Hem behaagd, te bewaren Zijn Ker- ken bij Zijn waarheid.

Tegen de waarheid Gods bruist altijd weer in de hoogmoed van den mensch. Onwillig om alle gedach- ten gevangen te leiden onder de gehoorzaamheid van Jezus Christus, wil men Christus' Kerk gevangen lei- den onder eigen gedachten. Die hoogmoed wijkt voor niets. Hard als steen is ze tegenover alle protest en request, tegenover bezwaar en klacht, tegenover waar- schuwning en vermaan, tegenover woorden van smar- telijke verbazing en billijke verontwaardiging. De eisch is: buigen of breken. In trotsche zelfhandhaving breekt men liever de Kerken en scheurt die uiteen, dan schuld te belijden en terug te keeren tot de ge- hoorzaamheid des Woords — we hebben het pas in de jongste kerkelijke crisis ervaren —

men wijzigt de wet, maar handhaaft het vonnis; men verzaakt vandaag, wat men gisteren als God- delijke waarheid uitvielde;

waarvoor men gisteren de ambtsdragers plaatste buiten het Rijk van Jezus Christus, daarvoor sluit men vandaag de oogen;

men werpt ons tegen Goddelijk en kerkelijk recht in uit onze kerkgebouwen en pastorieën, onder het handhaven van den broedernaam;

men vraagt van den wereldlijken rechter ons te ver- oordeelen op gronden, die de Vaders van deze eischers een halve eeuw geleden verfoeiden, en waarover ze klaagden bij God;

en haastig, eer het kerkvolk tot bezinning kan ko- men, drukt men zijn eigen naam ons als een brand- merk op het voorhoofd: verscheurders van het lichaam van Christus.

Gij liet, Heere, door heerschzucht ons vertreden.

Gij geeft ons over aan 't geweld, maar toen we in den nood riepen tot U, hebt Gij ons uitgeleid, Gij hebt ons verlost van menschen dwang en tirannie, Gij hebt Uw Kerken bewaard bij Uw waarheid: de vrij- making der Kerken is Uw werk, geheel en volkomen; ik zal den Naam des Heeren uitroepen, geeft onzen God grootheid.

Aan die vrijgemaakte Kerken schonk de Heere nu Zijn vrijgemaakte School.

Nu niet meer een inrichting, die geduld werd, nu niet meer een instituut, slechts bestaande bij de gratie van de meerderheid. Nu niet meer een planting des Heeren, die in haar groei en ontwikkeling belemmerd wordt onder fauteur van de leus, die het hart der quaaestie in geen enkel opzicht raakte: kerk en wetenschap zijn twee. Nu geen hoog- leeraren en curatoren die in meerderheid angstvallig uitkeken, of men wel bleef in 't zog, opgeworpen door het fregat, dat men trots alles blijven volgen, zoodat de Kamper koers geregeld werd naar Amster- damsche belang en beleid, met verzaking van het ka- rakter der eigen inrichting. Maar toen de Kamper School verloren scheen en men zich van de z.g. „las- tige elementen" ontdaan had, gaf de Heere aan de leden van de eerste meerdere vergadering van de vrijgemaakte Kerken in 't Noorden in 't hart, het onderwijs voort te zetten, en het stoffelijk onderhoud der School voor haar rekening te nemen. Weinig trouw gebleven leden, zeer weinig Kerken toen, slechts twee hoogleraren en één lector — wat moest er van worden? Maar de Heere heeft Zich gewend tot het gebed dergenen, die gansch ontbloot waren. Hij heeft hun smeeking niet versmaad, Hij heeft de School uit haar gruis opnieuw doen verrijzen. — Ik zal den Naam des Heeren uitroepen, geeft onzen God groot- heid!

Dat was het werk des Heeren; is er grooter tegen- stelling denkbaar dan tusschen Zijn werk en het onze?

Wie spreekt over Gods werk, moet er aan toe- voegen: Hij deed het, ondanks ons, ondanks ons werk.

Waar de roep klinkt: geeft onzen God grootheid! — daar moet alle zelfverheffing breken, daar wil het stralende licht van Gods volkomen, onberispelijk doen ons verootmoedigen en beschamen.

Zullen we op dezen dag opzien naar menschen, den mensch prijzen en grootmaken? God beware ons er voor! Juist in den arbeid voor de komst van Gods Rijk en den bouw van Zijn Kerk gevoelen we het diepst ons gebrek en onze schuld. Hoogleraren, lec- toren, curatoren, stichtingsbestuur, correspondenten onzer School, ja ieder van ons, hebben wij ten aan- zien van onze Theologische School niet veel nagela- ten, wat we hadden kunnen doen, niet veel ver- keerd gedaan, zonder het te belijden of te verbe- teren? Is er niet veel gedaan, wat beter had kunnen nagelaten? Was het al heilig vuur, wat op het altaar van ons hart brandde? Was het al ijver voor den Heere, die ons bewoog, ons aan Zijn School te geven? Is er één werk aan ons, dat ook maar één oogenblik bestaan kan, zonder Gods vergevende ge- nade? En als de stroom van Gods weldaden niet op- houdt, maar voortgaat, en Zijn goedertierenheid over

Een telegram uit Amerika

Prof. dr K. Schilder zond telegrafisch zijn groot aan de vele duizenden die in Kampen waren samengestroomd en seinde vervolgens: Handelingen 28 vers 22b, echter ook: Han- delingen 28 vers 22a en vers 31c.

We lezen in deze tekstgedeelten:

„Want wat deze secte aangaat, ons is be- kend dat zij overal tegengesproken wordt”, en: „Maar wij begeeren wel van U te hooren, wat gij gevoelt”, en: „(leerende van den Heere Jezus Christus met alle vrijmoedigheid) on- verhinderd!”

onze Hoogeschool elken morgen nieuw is — elk uur van den dag — gevoelen we daartegenover niet te dieper onze schuld? Gods werk on danks ons, en toch altijd weer voor onze Kerken, voor ons en onze kinderen! Een volkomen ontferming tegenover een volkomen schuld — Ik zal den Naam des Heeren uitroepen: geeft onzen God grootheid!

De Heere is zeer genadig over onze Hoogeschool. Sinds den laatsten Schooldag liet Hij ons rustig voort-arbeiden, Hij spaarde ons allen en bezielde ons met de sterke begeerte, ons geheel in te zetten voor Zijn Kerken, voor de opleiding tot den Dienst.

Prof. Holwerda, die licht ongesteld is en eenige weken rust moest houden, hoopt straks zijn arbeid weer te hervatten; hoe missen wij hem op dezen dag, en niet minder onzen prof. Schilder, dien we zoo bij- zonder graag vandaag in ons midden hadden gezien. We zenden hem uit de verte onzen hartelijken groet en bidden, dat de Heere hem sterke tot de door hem aanvaarde taak, ginds in Amerika der waarheid ge- tuigenis te geven. Juist kwam van hem een telegram binnen, waarin hij toont, hoe hij vandaag met zijn hart hier bij ons is, een telegram, echt Schilderiaansch, dat is: Woord-gebruik. Hij seint ons, na U allen ge- groet te hebben: „Handelingen 28 vers 22b”, waar staat: „want wat deze secte aangaat, ons is bekend, dat zij overal tegengesproken wordt”. Dat is dus de kern van de tegenspraak, ook in Amerika, hetzelfde wat van de Kerk van Christus in Paulus' dagen ge- zegd werd; wij zijn „een secte”, d.i. gemeenschaps- brekers, kerk-scheurders. Maar wat is nu de oorzaak van die tegenspraak in Amerika? Die oorzaak ligt besloten in het feit, dat prof. Schilder helaas niet kon seinen, wat we lezen in vers 21: „Maar zij zeiden tot hem: Wij hebben noch brieven u aangaande van Judea ontvangen; noch iemand van de broeders, hier gekomen zijnde, heeft van u iets kwaads gebood- schapt of gesproken”.

Maar sluit dit tegenspreken om deze droeve oor- zaak Amerika toe voor het woord van prof. Schilder? Dank zij Gods goedheid, neen, want het telegram vervolgt: „echter, ook (Handelingen 28, vers 22a), waar staat: „Maar wij begeeren wel van u te hooren, wat gij gevoelt”. Ondanks alle tegenwerking geeft de Heere in Zijn groote trouw dus aan prof. Schilder toch „een geopende deur”. En dat nu de waarheid toch terecht komt en werkt, daar waar de Heere wil, blijkt uit het slot van het telegram: „vers 31c”, waar Lu- cas schrijft: „(leerende van den Heere Jezus Chris- tus met alle vrijmoedigheid) onverhinderd”.

De bekendmaking van de waarheid gaat dus in Amerika dóór. En wij gelooven het woord der Schrift: wij vermogen niet tegen de waarheid, maar voor de waarheid (2 Cor. 13:8). Evenmin als het Woord Gods is de waarheid te binden. Wij geven deze dingen rustig en vol vertrouwen in de hand des Heeren: Hij zal het maken.

Wat onzen, prof. Greijdanus aangaat, wij danken God, dat Hij onzen geliefden Hoogleeraar tot hiertoe met jeugdig vuur en, jeugdige kracht laat arbeiden, en van hem de belofte vervult: In den grijzen ouder- dom zullen ze nog vruchten dragen, ze zullen frisch en groen zijn, om te verkondigen, dat de Heere re- cht is.

Verlegen worden we, als we denken aan de groote liefde en trouw, door de leden der Kerken aan onze Hoogeschool betoond. In Habakuk 2:11 zegt de Heere door den profeet: „de steen uit den muur roept, en de balk uit het hout antwoordt dien”. Een dialoog. Tusschen steenen en balken van de trotsche burchten der Babyloniers, die zich niet willen weten een ge- zelschap in 's Heeren hand om Israël te slaan. Steenen en balken zijn getuigen geweest van onrecht, geweld, moord, schandelijke praktijken — dáárover spreken zij.

In anderen zin kunnen steenen en balken van het gebouw Broederweg 15 een samenspreking houden — n.l. over de veelvuldige bewijzen van dankbaar- heid der Kerken.

Enkele voorbeelden: Sinds den laatsten Schooldag schonk de Kerk van Enschede een prachtig tapijt ten behoeve van de groote professorenkamer; Gro- ningen voor dezelfde kamer een stijlvol ameublement met, ik zou bijna zeggen monumentale tafel, een echt Perzisch tafelkleed, een zeer fraaie ets (Martini-to-